

מלחמה - אתחלתא דנאולה (מגילה ז' ע"ב)

מלחמה שלום

תיבה אחר תיבה בסוד אחדות הבריא

אדן

ומילוי הקרשים בחללים של האדנים, זהו תיקון החלל. ולכך היו מאה אדנים (שמות לח, כז), כנגד ק' ברכות שתקן דוד על מנת לסלק המגפה. והיינו מגפה הויתה - מות, תפיסת חללות. וכן האדנים באו מכספי תרומה שבאה לכפר על חטא העגל, שבו נקנסה מיתה על ישראל. תיקון חלקית לחטא העגל, שורש סיבת המות (חללות).¹

אדנים - הארת אלופו של עולם

וכתב בכת"ס (שמות כה, ב), וז"ל, ומבואר בקבלה, דאדנים היינו שם אדני ית"ש, והיינו (ויקח) ל', **לשמי** דייקא, שם אדני ית"ש, עכ"ל. ונודע ששם אדני, דין - א, והיינו מיתוק הדין באות א', אלופו של עולם. והבן, שדין הוא שורש הפרוד ומחלוקת. אולם אות א', הארת אלופו של עולם, הוא שורש השלום, ודו"ק.

שילוב שמות הוי' ואדני' בהכאה

ובחינה נוספת של תיקון הדין שבשם אדני', כתב בגנוי המלך (תיקון הברית, אות כב), וז"ל, הוי' אדני', שהם בהכאה זה עם זה גימטרייה שלום, עכ"ל. והבן שיש שילוב הוי' ואדני', כנודע, וזהו שלום כפשוטו. ויש שילובם בהכאה, וכל הכאה הוא בחינת מלחמה, כדרך הלוחמים שמכים זה את זה. ואולם בהכאה של שם הוי' אדני', נגלה מידת השלום.

כתיב במלאכת המשכן (שמות כו, יט), שני אָדָנִים פתח הקֹרֶשׁ הָאֶחָד. וביאר רש"י (שם, כה), וז"ל, היה עושה את האדנים חלולים וכו' עכ"ל.

שורש ההתנגדות הוא במקום החלל

ושורש כל המלחמות בחללא, פינאי אור א"ס ממקומו נגד טבעו, היוצר מלחמה מתמדת. ומעין כך המבואר בחז"ל (אוצר מדרשים (אייזנשטיין) ד"ה תהומות יכסיומו, עמוד 151), וז"ל, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו אמר לשר של ים; פתח פיך ובלע כל מימות שבעולם, אמר לפניו רבש"ע די שאעמוד בשלי, והתחיל לבכות, בעט בו הקדוש ברוך הוא והרגו, עכ"ל. כלומר שרו של ים התנגד לבלוע כל מימות עולם, ולכן נהפך הוא עצמו להיות חלל (מת). וזה הטעם שכל מת נקרא - חלל, כי הכח המתנגד לחלל, נעשה הוא עצמו חלל, ודו"ק.

מלחמת עמלק

ומלחמה גמורה בעולם שורשו בעמלקב, כדכתיב (שמות יז, טז), מִלְחָמָה לָהּ בְּעַמְלֵק מִדֶּרֶךְ. מפני שעמלק מעורר את מקום חללו של עולם, לסלק את אור אין סוף, ולכן תיקונו הוא בהעדרו - להפוך את עמלק להיות חלל. ובדרך רמז שעמלק ואדן בחינתם אחת, ככר גימטרייה עמלק, והיינו כָּכֶר לְאָדָן (שמות לח, כז).

אדנים תיקון החלל

והפכו אדן, אדנים. המבססים את הדבר שיעמוד מאוזן ויציב, ולא ינוע אנה ואנה או ייפול.

ובאדנים היה ב' נקבים (עין רש"י שם), וכל שני קרשים מחוברים יחד באדן אחד, משולהבות הקרשים יחדיו ע"י האדנים. וזהו בחינת שלום.

^א לחם, לח - מ, ח - חל.

^ב ועיין בהרחבה במבט הפנימי (מלחמת עמלק).

^ג במדבר רבה (פרשה יח, סימן כא), וז"ל, שבכל יום היו מתים מישראל מאה אנשים, בא דוד ותקן להם מאה ברכות, כיון שתקנם נתעצרה המגפה, עכ"ל.

^ד מדרש הגדול (שמות כה, ב), וז"ל, אָרְפָּא מְשֻׁכְּתָם אֶהְיֶה (הושע יד, ה). לא נאמר הפסוק הזה אלא כנגד נדבת המשכן שהיא היתה רפואה לישראל על כל מה שעשו, עכ"ל, עיי"ש.

^ה עבודה זרה (ה ע"א), וז"ל, אמר ר"ל: בואו ונחזיק טובה לאבותינו (רש"י - עושי העגל), שאלמלא הן לא חטאו - אנו לא באנו לעולם, שנאמר (תהלים פב, ו) אֲנִי אֶמְרָתִי אֱלֹהִים אֲתָם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן פִּלְקָם, חבלתם מעשיכם אֶכֶן קֶאֱדָם תְּמוֹתוֹן (שם, ז) וגו', עכ"ל.

^ו ועיין בשפתי כהן (שמות פרשת פקודי, ד"ה ככר לאדן), וז"ל, אף על פי שעשו העגל לא דן אותם לכף חובה בזכות הככרים שהתנדבו, עכ"ל.